

Маленьке життя

КУПИТИ

Нерідко за спиною у ніби щасливої людини стоять демони минулого. Вони ніколи не покидають її, шматуючи душу та змушуючи страждати тих, хто поруч.

Джуд саме такий. Він — успішний юрист, якому не дає спокою минуле, але навряд чи про це хтось знає.

Про що ж розповість книга «Маленьке життя»? Про пошук себе, про спробу втекти від минулого, про совість, мораль та гуманізм, про дружбу, яка часом сильніша за кохання. У ній кожен знайде щось для себе, а знайдене ще довго не буде відпускати читача...

Чому варто купити книгу «Маленьке життя» Ганї Янаґігари?

«Маленьке життя» — роман, який став фіналістом Букерівської премії 2015 року та вже закохав у себе безліч читачів у всьому світі.

Це велика історія маленького життя, в якій є місце щирій любові, справжній драмі та страшній трагедії — як в будь-якому житті кожної людини.

Вулиця Ліспенард

В одинадцятій квартирі була лише одна шафа, але тут, за розсувними дверима, виявився невеличкий балкон, а з нього добре було видно на балконі будинку напроти чоловіка з сигаретою в футболці і шортах, хоч був уже жовтень. Вілем підняв руку, ніби вітаючись, але той не відреагував.

У спальні Джуд рипав дверцятами шафки, зачиняючи та відчиняючи їх, коли Вілем увійшов до кімнати:

— Лише одна шафа, — сказав він.

— Усе гаразд, — відказав Вілем. — Мені однаково нічого до неї класти.

— Мені теж.

І усміхнулися один до одного.

А ріелторка ходила й оглядала квартиру разом з ними.

— Нам вона підходить, — сказав їй Джуд.

Та в офісі ріелтерської агенції виявилось, що квартиру вони не зможуть орендувати.

— Чому ж ні? — допитувався Джуд.

— Ви удвох не заробляєте стільки, щоб сплатити оренду на півроку вперед, і у вас немає заощаджень, — ураз досить лаконічно відповіла ріелторка. Вона вже встигла перевірити кредитоспроможність хлопців, їхні банківські рахунки.

Щось непевне завбачила жінка в тому, що двоє двадцятилітніх молодиків, які не були коханцями, хотіли винаймати однокімнатну квартиру в дещо одноманітному, та досить дорогому районі Двадцять П'ятої вулиці.

— А може, хтось стане вашим гарантом і підпише папери?

Ваш начальник чи батьки?

— Наші батьки померли, — швидко відповів Вілем.

Ріелторка зітхнула:

— Тоді вам варто знизити запити. Ті, хто займається будинками такого класу, не здадуть вам житло за такі кошти, — і зараз же підвелася, даючи знати, що розмову завершено, й недвозначно поглянула на двері.

А от коли цю історію переповідали Джей-Бі та Малкольму, вона вже набрала комічного вигляду. Виявляється, на підлозі вони бачили слід мишей, чоловік на балконі протилежного будинку буцімто був ексгібіціоністом, а ріелторка образилася, бо намагалася фліртувати з Вілемом, а він на те не повівся.

— Та хто захоче жити на розі Двадцять П'ятої та Другої? — запитав Джей-Бі.

Зараз вони сиділи в Чайнатауні в ресторації «Фо В'єт Хионг», куди вибиралися двічі на місяць, щоб пообідати.

Насправді кухня тут не була першокласною — фо був дивно солодкуватим, лаймовий сік мав якийсь мильний присмак, і після кожних посиденьок хоч одному з них ставало зле.

Та вони все одно приходили сюди і за звичкою, і по потребі. За п'ять доларів у «Фо В'єт Хионг» можна було замовити миску супу або сандвіч, 8-10 доларів коштувала величенька основна страва, а половину її можна було забрати з собою додому на вечерю, чи щоб з'їсти вже наступного дня. Один лиш Малкольм не здужав з'їдати всю основну страву й ніколи не забирав нічого з собою додому; поївши, він відсунув ще не порожню миску в центр столу, щоб завжди голодні Вілем і Джей-Бі могли достати, що там лишалося.

Звісно, що не хочеться жити на розі Двадцять П'ятої та Другої, Джей-Бі, — терпляче пояснював Вілем, — та насправді вибору катма. Пам'ятай, у нас немає грошей.

Я не розумію, чому би вам не лишитися на тому самому місці, — зараз Малкольм копирсався у своїй тарілці, совав туди-сюди гриби з тофу, а Джей-Бі з Вілемом спостерігали збоку. Цю страву він завжди тут замовляв: устриці з підсмаженим тофу і гливами в густому коричневому соусі.

— Та ж я не можу. Пам'ятаєш? — сказав Вілем. За останні три місяці він пояснював те саме Малкольму вже разів із десять. — До Меріта переїжджає його бойфренд і мені треба вибиратися.

— А чому саме ти маєш вибиратися?

— А тому, Малкольме, що на договорі про оренду стоїть ім'я Меріта, — пояснив Джей-Бі.

— А-а, — проказав Малкольм і трохи помовчав. Він частенько забував про неважливі деталі й не переймався, коли хто на нього сердився за забудькуватість. — Ну, добре, — нарешті пересунув гриби на центр столу. — Але ж ти, Джуде...

— Малкольме, я ж не можу жити в тебе вічно. Коли-небудь твої батьки мене таки приб'ють.

— Батьки тебе люблять.

— Я радий, що ти так кажеш, але якщо я не переберуся, то більше не любитимуть.

З чотирьох друзів лише один Малкольм жив удома, і, як Джей-Бі полюбляв говорити: «Якби в мене був такий дім, я теж там завжди жив би». У будинку не було насправді нічого видатного, до того ж він був скрипучим і не вельми доглянутим — якимось навіть Малкольм загнав скабку, просто провівши рукою по поручнях, — але ж дім був просто величезним, справжнісінький тобі міський особняк Верхнього Іст-Сайду. Сестра Малкольма Флора, на три роки за нього старша, нещодавно переїхала зі своїх кімнат на цокольному поверсі, і там оселився Джуд — звісно, тимчасово: батьки Малкольма планували перебудувати приміщення на офіс літературної агенції його матері; а тому Джудові (якому надто важко долати ті сходи) треба було підшукувати для себе інше житло.

А отже, цілком природно винайняти помешкання разом із Вілемом, адже вони ще з коледжу були сусідами по кімнаті. Перший рік учотирьох жили в блоці з двома кімнатами: в спільній кімнаті стояли письмові столи зі стільцями й диванчик, який подарували тітки Джей-Бі і привезли вантажівкою «U-Haul», а в другій, набагато меншій, стояли два двоярусні ліжка.

КУПИТИ